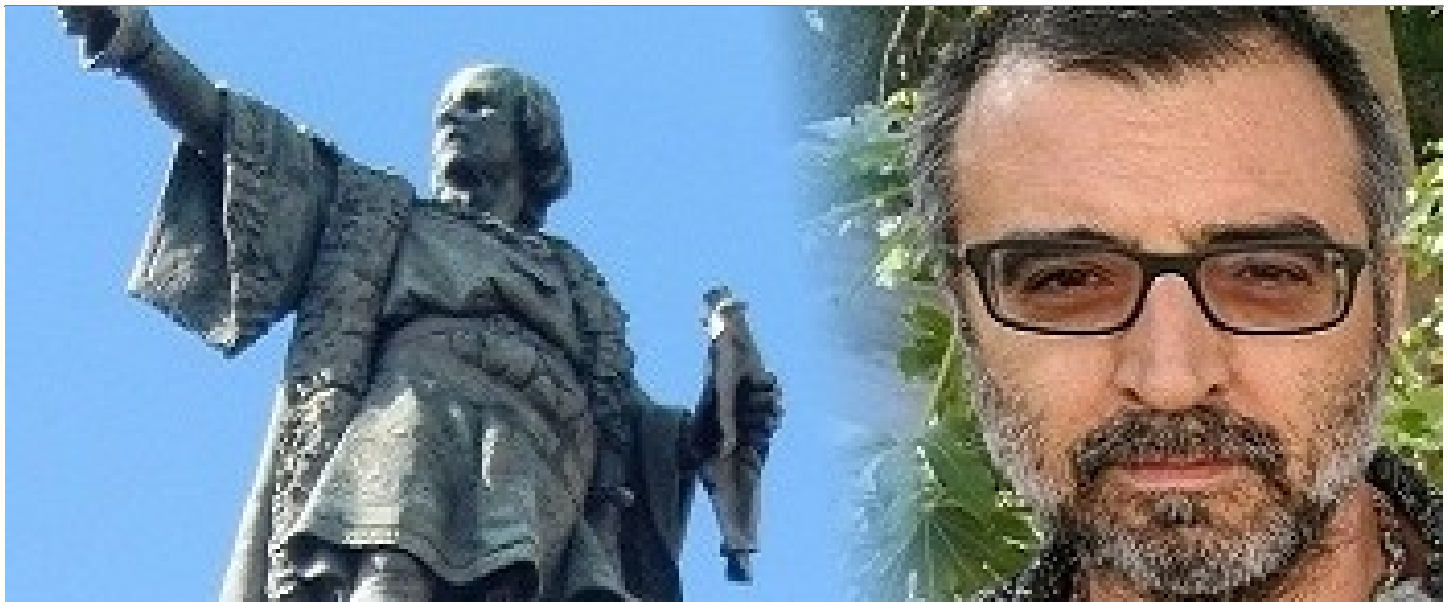

Jordi Bilbeny: “Catalunya recobrarà la seva independència quan els catalans ho vulguem”

Autor: Jordi Bilbeny

Data de publicació: 24-09-2021

Catdavant va entrevistar En Jordi Bilbeny a la 39a Setmana del Llibre en català. L'investigador ens parla d'En Colom, la censura, la societat i política catalanes amb la intel·ligència, el coneixement, la ironia, el coratge i el patriotisme que el caracteritzen. Podeu escoltar les paraules d'En Bilbeny per àudio a l'enllaç de Catdavant que hem copiat o bé les podeu llegir transcrites en aquest lloc web.

Nota: podeu llegir l'entrevista en castellà clicant l'enllaç de dessota i escollint "espanyol" en el traductor de Google <http://www.bardina.org/nw/escrits/jordi-bilbeny-cataluna-recobrara-su-independencia-cuando-los-catalanes-lo-queramos-es.htm>

Diumenge es va cloure la 39a edició de la Setmana del Llibre en Català que enguany ha tingut lloc al Moll de la Fusta. Dijous, van ser molts els catalans que no van deixar passar l'oportunitat d'acostar-se, precisament, al Passeig de Colom per a obtenir signat el darrer llibre d'En Jordi Bilbeny, Cristòfor Colom i l'Amèrica catalana.

Després dels impecables Inquisició i Decadència (2018) i Carles I sense censura (2020), Bilbeny retorna a la temàtica de Colom del qual ha publicat diversos llibres que en són referència, el darrer dels quals és La data de naixement d'En Colom.

De fa més de 20 anys, En Bilbeny ha documentat que la descoberta d'Amèrica és una fita catalana, tant del punt de vista dels seus protagonistes, de la centralitat de Pals i l'inexistència de Palos de la Frontera, del llenguatge emprat, de la moneda essencialment catalana com fou el ducat, de la fórmula política del virregnat, com per molts altres arguments que els obrers del sistema ocupant no han pogut mai desmuntar.

Els qui gaudim de la ironia, intel·ligència, saviesa i catalanitat que En Jordi aboca en cada cosa que fa, sia llibres, rutes,

conferències o ser un dels promotors de la Consulta d'Arenys de Munt, ens en congratulem. I qui encara no hagi començat el camí a la veritat i el de la rigor històrica i d'anar a les fonts -que un professor de filosofia va transmetre a en Jordi- té, en aquest recull d'articles prèviament publicats, una bona manera de començar.

Aquest article es publica avui a Catdavant conjuntament amb una entrevista a En Jordi Bilbeny.

Mercès a l'avinentsa de la 39a Setmana del Llibre en Català al Moll de la Fusta i ben a prop del monument a En Colom (qui vulgui saber per què assenyala cap on ho fa i un munt de fets interessantíssims més, faria molt bé d'inscriure's a les visites guiades, com la que es farà el 23 d'octubre vinent), tenim la sort de poder entrevistar En Jordi Bilbeny.

El filòleg, escriptor, investigador i activista polític ha passat per la fira a signar el seu darrer llibre: Cristòfor Colom i l'Amèrica catalana.

En aquesta entrevista, En Jordi Bilbeny ens parla d'En Colom, de la censura passada i present, de la política i societat catalanes actuals, de quan serem independents i dels seus projectes, amb la intel·ligència, el coneixement, la ironia, la didàctica, el patriotisme i el coratge que el caracteritzen.

Per respectar-ne les paraules i pel valor afegit de sentir-ne la veu, publiquem els àudios originals després de cada qüestió.

Nota: La redacció de la pàgina web de l'Institut Nova Història ha transcrit les respostes dels àudios. Per escoltar les paraules originals, aneu a l'enllaç que hi ha aquí sota i cliqueu-hi damunt.

<https://catdavant.cat/jordi-bilbeny-entrevista/>

Gràcies, Jordi, per atendre Catdavant.

1) Què et sembla que molts catalans encara creguin que En Colom era genovès?

Doncs és molt fàcil: perquè no tenen informació. Aquesta seria la resposta bàsica. Segonament, perquè a mesura que la van tenint no la llegeixen. Cal tenir en compte que fa més d'un segle que s'aporta documentació molt seriosa, molt rigorosa sobre la impossibilitat total i categòrica que En Colom hagués estat genovès. I aquesta informació no es té en compte. Per tant, entre, d'una banda, la incapacitat de trobar informació ?la qual cosa suposa ignorància? i, per l'altra, la incapacitat ?voluntària o no? de llegir la nova informació que apareix, això i, a més a més, el multisecular rentat de cervell que ha perpetrat Espanya contra la Nació Catalana durant els cinc últims segles, doncs tot junt fa que es continuïn acceptant tres documents sobre un llaner genovès analfabet, sense estudis, que no va ser mai militar, de qui no es coneix cap document escrit i que no va navegar mai. I es continua acceptant que aquest home ha estat el navegant més important de tots els temps, i que va ser el personatge polític i militar més alt de l'imperi espanyol després del monarca. Això és una barbaritat, una mena de barbaritat molt típica de ments colonitzades. Mentre no descolonitzem la ment i no descolonitzem el país, continuarem acceptant que En Colom era genovès. I ho acceptarem simplement perquè així ho diuen l'Estat i els seus addictes professors i acadèmics. Els ciutadans, en lloc d'informar-se per ells mateixos, de contrastar la informació i de tenir un criteri propi, accepten com sempre el criteri d'unes persones que són a dalt. I els ciutadans ho fan pel sol fet que aquestes persones són a dalt, sense pensar que aquells són a dalt perquè han col·laborat durant segles ?ells i la institució que representen: la universitat? a mantenir el discurs creat durant segles per la Inquisició i per l'estat, justament per absorbir la nostra capacitat de decisió, de manera que els professors universitaris, l'estat i la Inquisició continuen decidint per nosaltres.

2) És En Colom responsable del genocidi a Amèrica?

Home, de cap manera. És responsable Juli Cèsar del genocidi de tots els pobles d'Europa? És responsable Akenató del genocidi de tots els pobles de Palestina? Com que Akenató és Moises, n'és responsable Moisès? Bé, el fet és que hi ha personatges que troben noves rutes i inicien amb altres homes contactes personals, mercantils i humans. El colonialisme i les matances són el resultat portat a l'extrem d'haver obert un camí i d'haver començat unes negociacions humanes i fins i tot mercantils. Ara bé, el colonialisme i les matances no tenen res a veure amb un senyor que inicia una ruta i fa un viatge d'exploració i d'establiment de colònies. Per a una mentalitat de l'Europa cristiana del segle XV qualsevol cristià tenia el dret d'instal·lar-se en un país que no ho fos sense haver de mantenir una guerra prèvia amb els seus naturals. En canvi, a Europa, si uns catalans volien instal·lar-se a França, abans havien de fer-hi la guerra. O bé a l'inrevés; si uns francesos volien instal·lar-se a Catalunya, abans havien de lluitar contra els catalans. Però si francesos o catalans o anglesos volien introduir-se a l'Àfrica o a Amèrica, no passava res. Hi estaven legitimats. Aquesta legitimació no eximeix les responsabilitats que se'n deriva de fer-ho. Una cosa és arribar a un país i dir: ?jo

m'hi quedo. I l'altra és ser responsable d'un genocidi a gran escala perpetrat durant els segles XVI, XVII i XVIII, XIX i XX per milers de militars. Avui dia, al segle XXI, encara es fan fora els indígenes i les tribus dels seus respectius països. Avui dia encara es contaminen els rius que passen per les seves terres i s'enverinen aigües per fer-los fora o s'hi llancen productes tòxics o s'hi envia l'exèrcit. I ho fan els estats americans independents que es van alliberar de la metròpoli al segle XIX. I de tot això en té la culpa En Colom? A més, s'ha de dir que En Colom només va estar un any i mig al capdavant de la colònia. I s'ha de dir també que els Reis el van fer empresonar i destituir dels seus càrrecs públics i polítics justament perquè, entre d'altres motius, defensava massa els indígenes.

3) Quina importància té la censura en la història que ens han explicat?

Doncs una importància total, absoluta i definitiva. No podem parlar d'història si no sabem què és la censura, si no sabem que els censors confiscaven les obres escrites, les reescriuien i les feien editar reescrites. Fins i tot les tornaven a confiscar, les tornaven a reescriure i les tornaven a editar, si detectaven que en la primera reescriptura se'ls havia escapat alguna cosa. Si no tenim en compte la censura, haurem de parlar de propaganda d'estat en forma d'història. Haurem de parlar de la història inventada per la Inquisició. I és lamentablement això —i és trist de dir-ho— el que fan la majoria dels historiadors arreu del món. No només a Catalunya. A Catalunya quatre l'il·liputs intenten fer veure que parlen d'història i el que fan és repetir la història inventada ?i per tant sense cap criteri científic, sense cap criteri intel·lectual? de la Inquisició. Ho fan simplement perquè això és el que queda bé: «Això és el que s'ha dit, això és el que creu la majoria de mortals. Nosaltres defensem el que creu l'Estat i prou». Aleshores, però, i perquè no es noti tant, escombren una mica quatre elements feixistes, pensant-se que si actuen així ja saben el que ha passat a la història. No, no, a veure: ser antifeixista no vol dir automàticament que tinguis cap coneixement de la història manipulada per la censura i per la Inquisició.

4) Hi ha censura avui dia a Catalunya?

I tant! La censura ve dels temps immemorials. Els actes de censura i de destrucció de la realitat i de la història més antics que conec són els d'Akenató. Es va fer esborrar el seu nom de tots els temples i de les inscripcions d'Heliòpoli. També hi ha el Nou Testament, que està tot reescrit. La història de França, la d'Itàlia, la d'Espanya, la dels Estats Units, totes són fruit de la censura. El que hauríem de dir és: —Hi ha encara intents d'escriure la història més enllà de la maquinària censora? Quins? Perquè la censura existeix, ha existit i existirà sempre a mans d'un estat i dels polítics que el representen, el defensen i amb el qual pacten. La resta de mortals ens movem, en la mesura en què podem, al marge d'aquesta censura que avui dia encara continua atenallant-nos: partits polítics, mitjans de comunicació i, per descomptat, el món acadèmic.

5) Com tracten els historiadors oficials les investigacions de l'Institut Nova Història?

Doncs ho fan amb menyspreu, odi, ressentiment, rancor, violència verbal, xantatge, difamació, marginació, obliteració i persecució de tota mena. Han fet servir tots els recursos foscos i miserables que han tingut a l'abast per atacar-nos, fins que al final han dit: ?Potser que escriguem alguna cosa, més que insultar, difamar, amenaçar. I han fet un panflet, un panflet en què no hi ha cap argument que s'aguanti sol. Fa molta angúnia veure realment quin és l'abast i la dimensió, profunditat i solidesa del nostre món acadèmic en l'àmbit concret de la historiografia. Però és el que hi ha: cinc segles d'extermini de la intel·ligència han portat a això: a convertir uns éssers humans en l'il·liputs, en personatges de còmic incrustats en el còmic que la Inquisició ha fabricat. I costa molt sortir d'aquest còmic i no en sortirem insultant i difamant.... Però jo entenc que intentin conservar el seu sistema de creences i que no vulguin acceptar-ne un altre i que acabin morint matant, abans d'acceptar que les coses puguin ser d'una altra manera ?sempre que hi hagi documentació que ho avalu—. Els membres de l'Institut Nova Història no són poetes. Estem fent aportacions documentals molt rigoroses i molt serioses sobre aspectes de la nostra història que la censura oficial ha esborrat i que el món acadèmic accepta com si no hi fossin. No volen saber absolutament res sobre el nostre passat esborrat. Fins fa quatre dies se n'enreien, de tot el tema d'En Colom i de la catalanitat de la descoberta americana. I ho prohibien i miraven que no sortís en cap publicació seriosa. Com que aquesta qüestió els ha superat i no la controlen, han passat a l'atac. Per tant, la posició del món acadèmic s'ha convertit en una posició inquisitorial, típica de les èpoques més fosques del franquisme i de l'Espanya profunda.

6) I els polítics?

La majoria de polítics no tenen cap criteri sobre què s'ha de fer perquè Catalunya recuperi la seva pròpia història. Tenen uns assessors, uns tècnics que els diuen què és la història, quins són els fets... Aquests tècnics els assessoren. Per tant, quan un polític veu que surt algú amb una nova teoria ?algun polític ho llegeix i se'n convenç, és cert?, la majoria d'ells es deixen aconsellar per aquests assessors, que són doctors en història, els quals ens desprestigien i diuen que això és fruit de quatre il·luminats bojos que en una altra època haurien fet bruixeria. I els polítics els fan el

màxim de cas possible. El mateix passa amb els mitjans de comunicació, els quals també fan el màxim de cas possible a aquests assessors que provenen d'aquest món acadèmic, o bé callen o miren cap a un altre costat o potser algú parla amb la boca petita. Un tema d'estat tan important com la recuperació de la nostra història esborrada per la Inquisició d'estat hauria d'engrescar molts dels nostres polítics, però el que fan, en canvi, és callar. El seu silenci fa que es converteixin en còmplices directes de l'anorreament de la nostra història, per més que diguin que volen la llibertat de Catalunya i que lluiten per la cultura i per la llengua. Per més que diguin això, el seu silenci, la seva connivència amb el discurs oficial els fa còmplices directes del genocidi cultural del nostre poble.

7) Quan recobrarà Catalunya la seva independència?

Fa molts anys que dic que Catalunya recuperarà la seva independència quan els catalans vulguem. De fet, jo vaig ser un dels impulsors de la primera consulta independentista perquè veia que els partits polítics no estaven per la labor. Ells continuaven col·laborant amb aquest genocidi cultural, amb l'espoli fiscal, amb el deteriorament de la llengua, amb l'anorreament del país i fent veure que pel sol fet de discutir quatre coses en el Parlament això ja era la revolució. Discutir quatre coses en un parlament autonòmic d'un estat autonòmic és simplement continuar donant consistència i solidesa a un estat autonòmic. Aleshores nosaltres vam voler donar a la gent el poder, que la gent se sentís protagonista d'aquesta revolució social i política. I ho vam fer. Tothom podia decidir amb una papereta el futur del seu país. I realment va ser així. El que passa és que després els polítics, en veure la gran força de la gent, s'hi van posar pel mig i la van deixar diluïda.... Fins arribar al moment aquest d'ara en què la nostra classe política ha tornat a pactar amb l'Estat Espanyol, amb l'estat dels cops de porra, amb l'estat del "ja por ellos!", el de la repressió i de l'encarcerament dels nostres polítics. Hem tornat a pactar amb aquest estat. A tots els polítics se'ls fa mel al cul per anar a Madrid i parlar amb En Pedro Sánchez i fer un discurs a Las Cortes. Bé, aquest és el panorama que tenim. I aleshores és molt difícil que el poble continuï tenint el poder. Però el dia que el poble, la gent, els ciutadans surtin i s'organitzin al marge de les organitzacions polítiques tradicionals i decideixin que volem ser lliures ho farem. Perquè el poder el tenim cadascun de nosaltres: el tenim la gent, el tenim els ciutadans, el tenim les organitzacions culturals, les organitzacions cíviques. I a la que nosaltres ho decidim, ho farem. Però hem de tenir molt clar que volem decidir i no pas que volem pactar amb l'estat que va en contra de les llibertats personals i col·lectives del nostre país.

8) Quins projectes tens entre mans?

Doncs continuar llegint, estudiant, treballant i escrivint. Ara mateix estic preparant un llibre sobre algunes figures del pessebre i sobre els orígens de la religiositat popular a Catalunya. Un intent de revisió del que se'ns ha explicat a través d'això: de la religiositat popular i de les figures del pessebre. La del Caganer, per exemple, que em sembla una figura extraordinària, que no té res a veure amb cap mena de voluntat irònica i social o antireligiosa dels catalans; com que als catalans, com s'ha dit, ens agrada tant la merda i hem de posar el Caganer al pessebre.... Però jo penso que la cosa no va per aquí, sinó que el Caganer i les figures del pessebre representen aspectes humanitzats d'antigues divinitats arcaïques o les mateixes divinitats. Això és un projecte que em fascina i en vaig parlar una mica a La Sardana i la religió de les bruixes i sobre el qual n'he fet alguna conferència i ara intento tancar-lo amb un llibre.

Moltes gràcies, Jordi, i fins a una altra.

23 de setembre del 2021 | Cultura, Política |

Catdavant